

Subjectivistisch Manifest

Objectiviteit bestaat niet

Het streven naar objectiviteit in de journalistiek is een farce, zeker als het gaat om popjournalistiek. Het ervaren van popmuziek is zo'n persoonlijke aangelegenheid dat een recensie of artikel een leugen is wanneer geen gewag wordt gemaakt van de ervaring van de schrijver. Die ervaring gaat verder dan het geven van een positief of negatief oordeel. In hun stukken verwerken De Subjectivisten alle facetten die direct of indirect betrokken zijn bij het ondergaan van muziek.

Interdisciplinair

De Subjectivisten schrijven recensies als egodocumenten. Zij doen dat zonder oog te verliezen voor het besprokene, met een brede kennis van de muziekgeschiedenis en met een open vizier voor alle historische, sociale en culturele aspecten die zij relevant achten tijdens het schrijven. Ze betrekken nadrukkelijk en associatief hun culturele bagage bij de beschrijving van de muziekbeleving. De recensie of het artikel kan een wetenschappelijke invalshoek bevatten of linken leggen met film, literatuur, theater, sport en andere culturele uitingen. Muziek is zo nauw verbonden met andere disciplines dat je het tekort doet wanneer die niet betrokken worden in het verhaal.

Duidelijke taal

De Subjectivisten voorkomen dat hun recensies hermetisch worden. De lezer moet zich kunnen blijven inleven in de wereld (de context) waarin de muziek is beleefd. Als De Subjectivisten hun woede ventileren moet duidelijk zijn waar die woede vandaan komt, zeker als het een buitenmuzikale reden betreft. Vaak wordt een negatieve recensie door de lezer bekritiseerd met het argument dat de journalist met het verkeerde been uit bed is gestapt. De lezer moet maar raden of dat ook daadwerkelijk het geval is geweest.

De Subjectivisten draaien er in de recensie niet om heen. Ja, ze waren in een slechte bui toen ze de plaat draaiden! De Subjectivisten willen de passie terug in de popjournalistiek. Als een Subjectivist direct na een geslaagd concert, dronken van gelukzaligheid en iets te veel biertjes, thuis de pen ter hand neemt om totaal beneveld verslag te doen van de zojuist beleefde avond dan moeten de biervlekken bij wijze van spreken uit het voortgevloede epistel spatten. Als een Subjectivist ontroerd is geraakt door een liedje moeten zijn/haar tranen tussen de woorden en regels te zien zijn.

Gevoel is belangrijker dan een mening

De ervaring maakt wezenlijk deel uit van muziekbeleving. Een recensie mag niet slechts een kale opsomming zijn die eindigt met een duim omhoog of een duim omlaag. De Subjectivisten mogen boos zijn op een plaat en de lezer laten weten dat zij uit frustratie de cd tegen de muur stuk hebben gegooid. De Subjectivisten mogen, nee, moeten hun lezers laten weten dat een liedje hun leven heeft gered. Een kale analyse van een album heeft geen zin. Muziek is toch niet in woorden te vatten. Het wel of niet slagen van een plaat hangt niet louter af van een juiste rangschikking van noten. De essentie van de recensie moet zijn hoe de plaat past in de leefwereld van de luisteraar en aangezien een individu niet kan spreken voor iedereen moet zijn omschrijving doordrenkt zijn van de eigen unieke gevoelens, de temperatuur in de kamer, de genuttigde maaltijd of juist het ontbreken

daarvan. Ze spelen allen een rol bij het beluisteren van de liedjes. Als een Subjectivist naar instrumentale triphop luistert terwijl in het huis ernaast een duidelijk hoorbare echtelijke ruzie plaatsvindt, dan mag hij/zij dat verwerken in de bespreking aangezien voor hem/haar zo'n gebeurtenis onlosmakelijk verbonden is geraakt aan de muziek.

Geen tunnelvisie, geen bord voor de kop

De Subjectivisten zijn allesvreters. Niet dat zij werkelijk alles mooi hoeven te vinden, maar de visie is breed. Alle stromingen, ook als ze buiten de popmuziek vallen (jazz, klassiek, volksmuziek) hebben hun interesse. Ze kennen geen onderscheid tussen muziek die commercieel succes kent en muziek die vanwege het experimentele karakter niet zo snel een grote groep weet te bereiken. De Subjectivisten zijn op zoek naar nieuwe geluiden, originele invalshoeken en vooral naar muziek met een eigen identiteit. Eigenheid is belangrijker dan originaliteit. Hoe eigener de muziek, hoe origineler het vanzelf toch al is.

Geen elite, maar een katalysator

De Subjectivisten zijn niet bang in al hun ongebreideld enthousiasme fouten te maken. In het forum, dat voor alle geïnteresseerden open staat, kan iedereen zijn mening spuien en kunnen, waar nodig wordt geacht, Subjectivisten terecht worden gewezen. Al beschrijven zij zich als leden van een Schaduwkabinet willen De Subjectivisten geen elitair groepje zijn dat de waarheid verkondigt. Wij zijn de eersten om te zeggen dat de waarheid niet bestaat en dus ook niet in het midden kan liggen. Wij beschrijven onze wereld met muziek als onze geleide. Wij hopen dat de lezer het kleurenpalet van die wereld verrijkt met opmerkingen, visie, kritiek en bloemrijke woordenschat. De Subjectivisten geven een voorzet, maar het is aan de lezer om zoveel mogelijk te scoren.

Collectieve beeldvorming

De Subjectivisten streven naar een collectieve beeldvorming omtrent popmuziek, een gezamenlijke poging nieuwe geluiden op te vangen. Hoe meer De Subjectivisten hun ervaring formuleren en die een plaats geven op een collectief forum, hoe meer de werkelijkheid benaderd kan worden. De Subjectivisten willen de lezer uitlokken tot het opzoeken van een eigen ervaring en die te delen met anderen. In tegenstelling tot zijn naam wil Het Schaduwkabinet van De Subjectivisten vooral licht werpen op de opwinding die nieuwe geluiden in de popmuziek teweeg kunnen brengen. We hopen dat de lezer deze opwinding actief met ons willen delen. Zowel in verheven proza als krabbels die getuigen van kinderlijk enthousiasme. Van de laatste hype tot een vergeten gelimiteerde 7".

Er zijn zoveel waarheden als dat er mensen op aarde zijn

De meerwaarde van De Subjectivisten ten opzichte van de andere (oude) media is: de diverse invalshoeken. Als alle leden van Het Schaduwkabinet op hetzelfde moment iets willen zeggen over een actuele plaat of belangrijke muzikale gebeurtenis, dan kunnen er gerust tien stukken over hetzelfde onderwerp te lezen zijn. Zo beschrijven De Subjectivisten de muzikale wereld zoals de getuigen in de film Rashomon (1950) van Akira Kurosawa. Omdat de waarheid relatief is, bestaat deze niet.

Getekend,

De Subjectivisten,
Leden van Het Schaduwkabinet.